

зрѣли ниви, дето зиме като благъ светия дрѣмѣло. Викналъ, съ сълзи запиталъ:

— Хей, мое родно поле, какво ти е станало, че си повехнало и като старъ гробъ засъхнало?

Минавалъ села съ опустѣли кѣщи, минавалъ кошари, дето мъртавъ лежалъ добитѣкъ. Питалъ:

— Хей, мои родни села, каква ви е болестъ налетѣла, та сте опустѣли и рухнали?

Никой не отговарялъ.

Шарко мълчаливо стѣпвалъ по изсъхналата земя, острѣлъ уши и се вслушвалъ. Нѣкъде отъ далече се носѣлъ страшенъ писѣкъ. Засилилъ хода си.

Отново се опнало предъ очитѣ на Крали Марко полето. То лежало като черно покривало. Трепналъ Марко, дигналъ боздуганъ. По полето бѣсно препускалъ черниятъ арапинъ и влачелъ следъ коня си двата вързани юнаци. Като стена се изправилъ Марко съ коня си на единия край, къмъ него се спусналъ черниятъ арапинъ.

— Хей, дебелако, викналъ той отъ далече, стой да те попитамъ. Има ли въ твоя край голѣмъ юнакъ, Крали Марко да го наричатъ. Три години шетамъ изъ тая страна, три години птичка неprehвъркна подъ това небе. Изъ всѣка нива търсихъ и въ гробъ я обърнахъ; изъ всѣка кѣща търсихъ — въ пепелище я посипахъ. Не намѣрихъ този прочутъ юнакъ, при моя султанъ вързанъ да го заведа.

Завъртѣ боздугана си Крали Марко, провикна се:

— Дръжъ се, черенъ циганино, да видишъ колко е Крали Марко юнакъ. Дръжъ се да видишъ, кога си земята ми обхождалъ и злини чинилъ.

Шарко се изправилъ на заднитѣ си крака и литналъ срещу черния арапинъ. Повдигналъ глава